

Festu í tóma bensintunnu

25 ár síðani: Bráðliga hoyrdist eitt suð, sum tá ið ein sterk hvirla tekur húsini. Drongurin veit ikki meira til sín, fyrr enn hann vaknar úti á sjónum. Hann royndi at toga seg inn gjøgnum taran og upp á land. Tað fyrsta hann gjørdist varugur við, var, at vinmaðurin lá sum lívleysur nakrar metrar omanfyri, har teir høvdu fest í bensintunnuna

Kjartan og Antenes fingur tibetur ikki varandi mein av hendingini

Skúvoy. Í fjøruni komu Antenes og Kjartan fram á eina bensintunnu, sum teir festu eld í. Hon kundi havt kostað teimum lívið

Ein várdag fyrst í nítíárunum høvdu vinmenninir Antines Joensen og Kjartan Hentze, ið tá vóru um tíggu og tólv ára gamlir, leitað sær oman í fjørna í Skúvoy, og har funnu teir eina jarntunnu. Eigarin heðvi við lekthamara høgt nøkur hol í hana, fyr at hon skuldi fara til botns, tá ið aldurnar skolaðuhana úttaftur.

Dreingirnir skúvaðu spunslíð úr og luktaðu niður í. Jú, tað var besnin. Hetta sá spennandi út.

Antines biður Kjartan fara eftir einum tómun mjólkarpakka, sum lá har nærhendis, so at teir kundu tappa tann slettin av bensini, sum var í tunnuni, ið hann. Teir leggja tunnuna upp á ein kant. Kjartan stillar seg aftan fyri tunnuna fyri at hella henni á, so at bensinið kundi renna niður í pakkann.

Tá ið teir høvdu fingið alt bensinið niður í pakkann, hildu teir, at stuttligt hevði verið at sett eld í tunnuna. Teir hugsaðu, at hetta fór at vera sum nýggjarsaftan, táið fest verður í blikk fram við vegum. Tey loga, sum vera man bara til oljan umsíðir er útbrend.

Kjartan hevði tendrara í lummanum, sum Antines bað hann rætta sær. Hann festir í tætt við spunslíð.

Tá hoyrist bráðliga eitt suð, sum tá ið ein hörð hvirla tekur húsini. Antines veit ikki meira til sín, fyrr enn hann vaknar úti á sjónum.

Hann royndi at toga seg inn gjøgnum taran og upp á land, men gleið fleiri ferðir, tí har var sera hålt. Tað fyrsta, hann gjørdist varugur við var, at Kjartan lá sum lívleysur nakrar metrar oman fyri, har teir høvdu fest í tunnuna. Antines gjørdist sum vera man ræðsluslugin. Hann fór yvir til vinmannin og rópti á hann, men har kom einki svar.

Men tá ein løta er farin, sær hann, at drongurin andar. Tá lætnaði hann um hjartað. Umsíðir fær hann samband við Kjartan og fær hann á fótur, men vitið var enn ikki runnið til hansara, hann var eitt sindur í ørviti.

Tá ið Antines fær lagt armin á Kjartan um akslarnar á sær, verður spakuliga farið til gongu. Antines sigur við hann, at teir skulu fara upp um brimgarðin, men Kjartan var somikið illa fyri, at hann helt seg ikki orka tað. Eitt brot um var á brimgarðinum, og tí vildi hann heldur, at teir foru um tað liðið. Teir so ganga, men spakuliga gekk.

Í øllum rokilsinum, sum hent var, hevði Antines als ikki givið sær far um, hvussu hann sjálvur sá út:

Troyggjan var øll brend, sum hon var framman, og onnur trygguerman somuleiðis. Hann sigur við vinmannin, at teir skuldu fara inn til Onnu, sum er sjúkrarøktarfrøðingur. Men Kjartan mutaði ímóti og segði nei.

— Jú, segði Antines.

Kjartan hevði ilt í knænum, og eisini hevði hann skrætt vørrina innanfyri.

Teir fara inn hjá sjúkrarøktarfrøðinginum. Húskið gjørdist illa við, tá ið tey sóu, hvussu dreingirnir sóu út. Annar bløddi illa um munnin, og klæðini hjá hinum vóru brend framman. Dreingirnir vórðu settir á hvør sín stól, og ringt varð síðani eftir foreldrunum.

Pápi Kjartan og mamma Antines komu oman beinanvegin. Tey gjørdust sum vera man skelkað av tí, sum hent var.

Mamman græt, sum ikki var so lægið, tí dreingirnir kundu báðir verið deyðir.

Antines er sloppin sera væl, hann kundi

júst tað sama ligið eftirá av spreinginini. Hann hevði eitt brunasár á áðrari hondini. Tað var tað einasta, ið hendi honum, tá ið tunnan sprongdist. Eldur hevur verið í klæðunum, men øgiliga trýstið slongdi hann í havið, har eldurin sloknaði.

Eisini var hann í føroyskari troyggju, sum helst hevur gjørt sítt til, at hann ikki brendist meiri.

Men tað kundi verið nógv verri, tí drongurin var svímaður av spreinginini og kundi tí verið druknaður, um hann ikki hevði fingið vitið aftur.

Kjartan slapp eisini hampuliga væl, men hann var slongdur øvutan veg nakrar metrar niðaneftir. Har lá hann við ongum viti, tá ið Antines kom til hansara. Hann hevði fingið ilt í hendið, vørrin var skrædnað, og sár var á skinnabeininum, tí mátti hann liggja í seingini nakrar dagar.

Um snuddirnir eru komnir av spreinginini, ella tá ið hann er brostin í grótið, veit hann ikki.

Teir halda við vissu, at stóð Kjartan aftan fyri tunnuna, tá ið brast, so kundi botnurin, ið fór úr henni, og sum lá hálvthundrað metrar frá staðnum, havt klist dreingin av.

Sjálvandi fór tunnan illa. Eisini halda teir, at vóru ikki fleiri hol sligin í hana, kundi spreingin havt verið nógv verri. Men bresturin var kortini so harður, at hann hoyrdist um alla bygdina, og tey niðastu húsini skulvu.

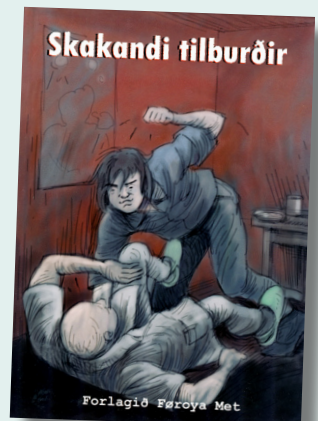
Antines var tann eldri av dreingjunum, so hann tók alla skuldina á seg og fór heim til Kjartan, sum lá í seingini. Hann tosaði við foreldur hansara um hetta. Tosað varð við dreingirnir og spurt, hví teir høvdu funnið upp á slíkt.

Men har var ikki nógv at verja seg við. Ter

eru báðir samdir um, at ein hægri makt hevur hjálpt teimum, vart teir og verið til staðar í tí álvarsomu støðu, teir høvdu verið í.

Í dag hevur hvørgin nakað mein av hendingini. Nú eru teir tilkomnir menn. Kjartan er timburmaður og Antines skipari.

Men teir ætla sær, ið hvussu so er, ikki at royna slíkt aftur, og mæla øllum dreingjum frá at finna upp á slíkt.

Við loyvi frá forlagnum Føroya Met úr bókini »Skakandi tilburðir V«, 2010, sum fæst í bókahandlum kring landið.